

МИРОЉУБ ТОДОРОВИЋ

ЛАЈ МИ НА ЂОН

ГОТИВНО БИ БИЛО

Зима је. Мртвило у Бегишу. Скочањили ми се коћавци у гаћама.

Готивно би било сада удомити дупешку на Копаонику. Топла гајбица у хотелу. Путер риба масира ти укочена леђа. Фришак ваздух пуни шкрге. Уживанција.

Али, за то треба лова. Где да нађем толике вашке? Шљака стала. Порезници навалили ко муве на говно. Не дају да дишеш.

МАЈЧИНА ДУШИЦА

Оквир се изненада одбаштао. Били смо у фрику, укаргоњени.

Угиљао је морон с некаквим ћитапом у гепавици.

- Шта то овде кандише? - зузнуо је њушкајући ваздух у гајби.

Миле Квака једини је имао муда. Стиснуо је петљу и извукао десанку шакић иза леђа у којој је штековао цоинт.

- Травуљина, буразеру, мајчина душица ако ниси знао.

Морон је био дрмнут. Зачуђено нас је ждракнуо, а онда му се њупалица развукла у помирљив кез.

- Одвадите и мени који дим - кевнуо је ко куче у лифту и пружио шапу.

БЕСАН КАО ГЛИСТА

Знојио сам вијуге због Мунгоса и контао у чему је фрка.
Ништа ми није било јасно. Имам дугачак фитиљ. Касно палим.

Чим сам дофурао из Ниша, пошто сам хендловао дил,
вабнуо ме је телефоном и рекао да одмах долепршам до њега.
Није хтео да одваја жваку преко жице. Глас му је био оштар и
надркан. На некога, или на нешто, био је бесан као глиста.

СОБА ЗА ОТПАТКЕ

У пампуру ми се припишало. Ушибам у собу за отпатке.
Средња жалост, али није много кандисало.

Упливам у кабину. Не готивим да пуштам певцу крв у
писоар, на невиђено. Алат ми је повелики. Не морам због њега
да мењам боју ко покварен семафор, али зашто да га показујем
свакој будали. У оваквим кафанским серницама увек има
дајгуза које могу очас да те спопадну.

ЦОЛОВАНА ЈЕБАДА

Бата Килер седео је у свом новом бемвејцу и полако фортао ка Топчидер-хилу. Просипао је ноте једне скењуше из Цециног репертоара. Поред њега, на сицу, лежале су зготовљене: фантомка и дуга деветка с тампоном.

Упалио му кец. Убо је добро цоловану јебаду. Пола лове од те шеме већ му је било у бунару. Другу половину добиће кад типа код кога клацка пресели у читуљу.

ИСПЉУНИ СВЕ ШТО ЗНАШ

Слушај! - кевнуо сам каракушљивку – испљуни све што знаш. Ми смо већ доста тога сконтали о вашим мутљавинама. Провалили смо одакле набацујете робу и ко вам је делише. Занима нас где јегуљу штекујете и како одрађујете шему. Ваш газда нам је једном увалио дивча жваку и сад то мора да плати. За тебе је најбоље да одмах пропеваш и сачуваш живу главу.

ПРОВАЛИЛИ ФОРУ

Дигао сам котву и нацерио се.

- Морам сада да фурам – певнух Мунгосу. – Ођанисаћу шта даље да се копа. Листаћу књигу и кужићу где да се гиља. Нећемо исправљати криве Дрине. Овог пута идемо на виђено. Они и не раскужњавају да смо им провалили фору. Зентовали смо њихову мутљавину и сад ће, коначно, да отпевају баладу.

КЊАВА ЗА ПОД ВОЗ

Пустио сам рогове ко изјебан. Отпадала су ми леђа,
чворови, цело тело. Зембиљ је био расклиматан и неудобан.
Целу ноћ сам се превртао и лоше тровао коња. Књава за под
воз.

Није ми се дизало сидро. Врат ми се укукурузио. Из
пљуце и мензе осећао се базд. То је од лоше цирке. Ко да сам се
најео гована на празан стомак.

Сврбела ме и буља. Опет су ме муштрали шуљеви.

ФРКА МУ ЈЕ

Реповао сам тог типа. Осетио је да има сенку. У полумрачном слепаку крај Калиша, утаблио се у једном цугу, окренуо и препознао ме.

- Да ли сте нагазили Пацова? – питао је.
- Нисмо, још га бунаримо, ко да је одмаглио у

Тунгузију. - одговорих.

Тип је наставио да одваја табане игноришући ме. На фаци му се појавио дрзак кез. То ми није одговарало.

- Журим, фрка ми је! – добацио је преко офингера.
- Видим! – испљунух и извадих утоку – шлепаћеш се самном. Морамо још мало да чешљамо језик.

СВЕ ЈЕ СТАЛО

Киснуо сам у кокошињцу и контао. Ништа ми се није шљакало. Шема и онако није фурала. Све је стало. Раја нема лову. Убедачена је и укаргоњена. Пандркнула држава. Само лопине и шминкери понешто мувају.

Зазврндао је блаблафон. Мало сам се ремнуо али ништа. Ко му штрика црева. Нека звони. Нико ме се не јављам.

Навукао сам ћебе преко тинтаре и убио сову.

ЦИГИ-БАУ

Дигнем сидро и отабанам у купатило. Идаљке ми се удрвениле. Једва сам клацкао.

Зракнем се у огледало. Имам шта да уђаним. Прави циги-бау. Штрокава, необријана фаца. Трошне кесице испод чорбастих фарова. Крњави њупавци, жути од пљугаре. Кез ко у земљака.

Пустим певцу крв и отпливам у зембиљ.

НЕ ДАВИ ЖВАКУ

Рано ујутру окрену ми Мунгос жицу. Био је у фазону.

- Како је другар? – просу – Како фура на ствар? Јел догиљала роба? Да ли је родило?

- Момци су одвојили робу по шеми – певнух – није било фрке. За сада све зуји као подмазано, али треба ми трансфузија. Роба се мора на бомбака утопити, а то је, и сам знаш, главна квака.

- Океј, послаћу ти још три змајевита фрајера па зготови ствар - испљуну Мунгос и прецвика везу. Он није био од оних који воле много да даве жваку преко жице.

КО ДА САМ ПОПИО МАСТИЛО

Табанала је испред мене “Теразијама” и заносно мешала фанфуљом. Био сам зашамуђен њеном фурком. Намештај, идаљке, прва лига. Та топовњача магнетисала је све око себе.

Уштопао сам је у подземном код “Москве”. Зракнула ме је привлачним плавим жмигавцима. На фаци јој се видело да је ошошољена. Ја сам се за тренутак смотао, ко да сам попио мастило, и нисам знао шта да бекнем.

СКИНУЛА ТРОЛУ

Барим нову рибу. Манцали смо у “Мажи”. Развезла ми се лизаљка. Одваљивао сам фазоне. Слатко смо се кеслали. И она је умела лепо да одваја жваку.

Закуцала се, каже, веома млада. Манук јој је био цилиман, један од главоња у ондашњој комунистичкој клапи. Нису имали мајмуне. Пуни лове зујали су по свету, кулирали. А онда је кеша почео да је пржи. Офркестио па му хормони ударили у чонту. Почео је да баца фарове на још свежију пилетину. Није могла то да вари па је скинула тролу.

СТРЕПТОМИЦИН

Мунгосу је одиграло како сређујем ствари. Био сам тата-мата за ваљуге, пун финти које кулови нису могли лако да прочитају. Зато ми је и делисао најтеже шеме. Знао је да ће жилка бити на време готивно сређена.

- Ти си макси фаца – певнуо би – најбољи у клапи. Мало си напаљен, ко тројански коњ, ал и стрептомицин за мућке. Гледај да утркељаш ствар како смо сконтали. Ако нешто не шлепа само окрени жицу.

ГУТАМ КЕФУ

Његова фасада није готивна. Ипак, има нешто што магнетише жене.

Дуго сам копала да сконтам шта је то.

Дугуљаста фаца. Фалш, оштре мушке црте. Живи, радознали жмигавци који те баражно шацују. Снажне шапе што свилено даве. Слатки глаголи од којих повилениш.

Гутам кефу. До даске сам заћорена у њега.

РИГОЛЕТО

Алдумисали смо рођендан код пајтоса са факса.

Био је мали милион наших готиваца. Клопа на нивоу, цугалук још бољи. Мјуза усрана, пуно народњака, али су рибони били супер.

Одваљивала се жвака углавном о факсу: профандери, касапнице и остала срања.

Нађубрио сам црева шлагер манџом, сљуштио десетак дима и убио се ко пушка. А онда ми рикнула менза. Тако је увек кад поштено циркам. Једва сам некако догиљао до клоње и отпевао риголето.

ЛАЈ МИ НА ЋОН

Догиљам у гајбу у зору. На писти пред вратима гајбе киснуле су фрљокнуте моје ствари: буђава чантра са крпама, три кошоса, пар ролки, гаћеронаца и штрокаве шујке. На свему томе стајао је таригуз с поруком:

‘Губи се! Лај ми на ђон! Ако звониш вабнућу мурију.’

Кисело се нацерим. Гурнем ствари у чантру, шапирам је и изфурам.

Тако ти је кад имаш посла са глупим и љубоморним цајкама.

ШЊАЈД

Само што смо дотабанали на журку. Нисмо ђанисали рају па није било фрке.

У једном тренутку уцакала сам шмек кајмак-мацана преко пута нас. Црна грива. Фрајерска фаца. Урокљиви жмигавци. Чукица ми је задрхтала ко у затрескане клинке.

Мацан ме је нетремице ждракао. Шњајд из његових фарова запалио ме.

ЗАЋОРИО

- Зашто ми то дробиш? – певнула је живцирано – Шалабајзујеш се, правиш ваљуге и мени и себи. Знаш да фурам фрајера ког готивим. Не желим да га фацирам. И он ме готиви. Контамо да се угајбимо, да заливамо башту.

Не жикам зашто си тако нагазио? Чему то шлепа? Зракни мало око себе. Има у Бегишу пуно шлагер риба.

- Има, али ја сам заћорен у тебе. Од кад сам те уђанисао изветреле ми вијуге. Не могу да шљакам. Не могу ни соваж да попијем. Тркељам по цео дан, трубим и одвајам жваку пајтосима само о теби.

ПЕНЗОС

- Како гиља?
 - Никад лаћаније. Шиша ко брзи воз.
 - Где си фурнуо? Шта грабуљаш?
 - Клацкам у пазар. Жикаш већ и сам: пања, лапте, кофијановић, шареница. Шта ти мутиш?
- Ништа, пензос сам. Променио батерије. Одмарам се од шљаке. Доста је било. Сад јутарња гаравица, новине, телка. Једном у недељи спојим се с пајтосима. Гурамо дрвца, пикамо кове, мицу и пукне нам федер. Чешљамо језик, крпимо све живо. Нема више оне куловштине и давежа, да се урокаш.
- Сад ти, ортак, шетам пантишке, књавам и уживам.

РОКАМ НА РИЗИК

На факсу су нам одвајали куртоне. Фрка око сиде.

Шапирао сам неколико, штоса ради. Не гребем много те фазоне. Не могу да густирам у карању кад имам шерпу на шеваку. Не миришем добро рибу, а контам да ни њој није готивно. Ипак, многе неће да дају цану ако балавом лудаку не поткровиш главу.

Ја рокам на ризик.

ОШАМАРЕНА ПО МОЗГУ

Двојица муркана седе за компишком и оверавају полицијску картотеку. На екрану се нацрта фотка неке буђаве бакуле са искеженом фацом.

- Раскужњаваш ли ко је ово? – просу старији муркан.

- Не - аблендова млађи.

- Пре пет година укокала је мужа и двоје деце на спавању. Искасапила их кухињском чакијом. Сама је окренула жицу и вабнула полицију. Кад смо дофурали, цела гајба пливала је укрви.

Нису је уфасовали. Месари ископаше да је ошамарена по мозгу. Још је у дилкарници.

НАПАЉЕНКО

Сутра клацкам на кориду. Бубала сам готивно. Чини ми се да сијам знање, али, ипак, грицкам пихтије.

Профандер је целог семестра бацао фарове на мене. Ужагре му се зракалице кад се, онако без везе, сударимо на факсу. По фаци му се види шта хоће. Шњајд му вири из цвикала.

Не жикам шта да мутим, како да ескивирам напаљенка? Тај ћалов са магазом ко шкембава треба може да ме ожучи на испиту, а онда да ме уцењује, да тражи црну љубичицу.

УБОДЕМ ПРЦВОЉАК ОД ПЕНЗИЈЕ

Шљакао сам читав живот ко скот. Жилавио, сецао, табанао, риљао, цепао ко чамуга. Све за пиљак, кликер лову. Пула зинула, ораси стижу лимбурга месеца. Одвоји за ово, одвоји за оно и прљав веш зачас испари. Папрена пања, папрено перје. Вечито у офсајду.

Сад сам пастир. Још неготовније. Убодем прцвољак од пензије. Како да клошарим?

ЦАЈКА МЕ НЕ МИРИШЕ

Мунгос ме забринуто зракну.

- Који ти је патак? Низ чији се гелендер спушташ? Личиш ми на изгубљен случај.

Ждракам: уфитиљио си, калирао, једва те папци држе. Нису ти, изгледа, ни сви кликери на броју. Права њуња. Покупио си уши, не зентујеш и не шљивиш људе око себе. Испљуни какве су то форе.

- Гутам кефу. Заћорен сам, затетребио, а цајка ме не мирише - аблендовах резигнирано. – Зато сам овако сјебан. Знаш да си цар. Пајтоси смо, али твоје фрцангле и слатки глаголи сад ће ми помоћи ко мртваку облоге.

ФИЛЦОВАЊЕ

Уфурала је у гајбу. Збацила мунту и шљапице. Зракнула се у огледало. Онда је хитро очерупала џемперишку и перје. Гаћеронци и чаре отпливале су низ њене ко змај батаке.

Густирала је у свом намештају. Филцовала шапама фасаду и сифоне.

Шљива испод пупка била је спремна за умакање.

ПРОЦУРЕЛА

Накачили смо се безвезно крај киоска док сам базарио пљугу. Није била ништа нарочито, али имала је дуге бандаре и готиван намештај.

Одиграло јој је моје набацивање и слатко се клиберила фазонима које сам одваљивао. Тад ми је кевнула да је одбацам колима кући.

Контао сам у себи, овде је готова ствар.

Кад смо дофурали пред сандучару, негде код Страва-центра, избунарила је посетницу и делисала ми.

- Не могу данас - испљунула је - процурела сам, вабни ме мобишком за који дан.

Изгиљала је из стојадина и дигла котву мешајући дрндуљом.

Киснуо сам зблануто за ђевреком и буљио у њену дупешку док није нестала у сандучари.

У СКАЦИ

Моја јазбина је у Скаци. Прифурам се прозору и ждракнем. Раја зуји, лади јаја, кулира се.

Мачор и маче тетовирани од радости кисну на клупи пред Ђурином кућом. Мачор нешто вергла. Развукао лабрње од ува до ува. Маче га држи за шапу и побожно гута.

Лаћано је што ту не пасујем. Немам шећерну болест. Не готивим никога. Нисам таличан, ал нисам ни у бедаку.

Пуца ми трегер.

ВЕЧЕРАС СИ СУПЕР

Висио је на углу Васине и Змај Јовине преко пута поште.

- Ал смо цукиш! – певнуо је свилено кад сам долепршала и лупио ми крагну.

- Зар то тек сад зентујеш? Прорадили ти фарови!? аблендовах кокетно.

- Вечерас си супер! – просу он још једном и даде ми жваку.

Раскужњавала сам зашто тако гугуче али сам одћутала.

ЛОВА ДО КРОВА

Ваби се Бора Крља. Таквог га знају у крајки, а и шире. Многи га не миришу али муљају с њим. Он је глафор. Шушке ником не смрде.

Шта шљака? Зна се – јегуљу. Ту је цар. Без њега би дрогераши у Бегишу ударили лулом у ледину.

Набаци доп на велико. А онда га утапа. Има своју мрежу, своје цикетане.

Готивније шљаке од те нема. Лова до крова.

ГНЕЗДО

Пајтос је делнуо цирку. Родило му се жгепче, клиндов.
Нарољао сам се ко земља. Једва сам, некако, отабанао до гајбе.

Бивкао сам у Босанској испод Зеленог венца у малој бајатој ћери. Гајба је била у приземљу. Уфурам у двориште и кроз одбаштан оквир увучем се у кокошињац.

Приколица је тестерисала ко моторни воз. Нисам хтео да је пробудим. Полако се очерупам и пружим у гнездо.

ГАДЊАК

Нећу да просипам буве да га нисам средио. Не могу да коковелишем и да хоћу. Оно што сам хендловао зентирали су и други. Они ће то отпевати и у пандурацији и касније код мудрогриза.

Извадио сам чакију и шикнуо је тамо где треба, у груди шалабајзера. Била је то бомба, право у чуку. Није требало више да га цепам.

Дакле, укокао сам фрајера, оладио га начисто. Само треба да знате, тај гадњак је заслужио да удари лулом о ледину.

НИШТА БЕЗ ЦАЈКЕ

Ништа нема без готивне приколице. Жена гаји гајбу каже
наша раја. Штекује те, бренује, зготови манцу. Као солер
можеш да се сликаш. Да није моје цајке не жикам шта бих
мутио.

Лаће кока талија је за стрица.

Док поливам башту певам ко славуј. Кокошињац је
сређен, мајмуни су на месту.

Ниси у чабру кад је у гајби цајка.

Нек фолиња ко шта хоће: без жене нема човека.

ЗАСТАВИЦА

На заставици коју ми је клиња синуо било је најврљано нервозном Мунгосовом шапом:

“Прешпилуј преко наше кртице шта се мути у противничкој клапи. Уштекали су се, нигде их нема. Нешто ми ту смрди. Оњуши о чему је реч. Можда се спрема нека велика мунђа па да се и ми уденемо, а ако нас каширају да им раскурцамо шему.

Ођаниши и шта је са Пером Свињом. Одфурао је у Нови Сад, пре пет дана, да смири хормоне оним моронима што су дизали ватру око лове. Од тада га више нико није ни зракнуо, ни чуо. Да га нису дегени оладили, или, још горе, да није ћоркиран?”

ЧУКА ЈЕ ПОЧЕЛА ДА СЕ ЈАРЦА

Киснуо сам на зембиљу и шацовао. Рибa је стајала насред гајбе и клиберила се. Готивније парче у животу ниси могао да уђанишеш. А онда је започела стриптиз. Прво дуксерицу па пртљу. Остала је у провидној кожомепки. Видели су се гаћеронци.

Страобално сам се попалио. Пао сам у дефект. Чука је почела лудо да бубња и да се јарца. Скењано сам дисао. Осушиле се шкрге. Маринко ми је цепао пантишке.

БЕЗ ДИЛА

Састанчили смо код једног типа у цеји код стакленца. Тупеж око неке шљаке. Тип је имао вијугу али није имао шушке. А за ту шему требало је утопити доста ловуце. Осим тога шљака је била чупава, јебена ко сода. Нисмо имали петљу да идемо на лер. Многи од нас тек што су откулучили ћорку. Не би било лаћано да их због фаличног клишераја поново мурну.

Одсмрдели смо без дила.

ХАВАРИЈА

Мунгос је чекао код Хајата. Стајао је поред своје корњаче и цимао пљугу. Био је упицањен. Готивна пролећна рокерка од јеленске коже, бела шуљка с машном. На папцима нови жабарски ципоси.

- Ал си ударио гланц – певнух кад сам дофурао – ко да ћеш да се укњижиш.

- Зар не идемо у хаварију – аблендова он развлачећи лабрње у подругљив кез.

НИСАМ СЕ АПДЕЈТОВАО

Не раскужњавам шта ми је у последње време. Живчан сам. Стално гризем муда. Све ми се шлепа на ганглије. Шљака никако да крене. Нисам се апдејтовао.

И ноћу ми је фрка. Тешко књавам. Никако да убијем сову, а онда ме муштрају ружни снови.

У неком сам безвезном граду. Мрачно је. Глуварим улицама и нешто грабуљам. Раје мало. Тек понеко налети. Уштопам их и питам. Ждракају ме чудно као да не капирају језик којим дељем жваку.

КО РИБА НА СУВОМ

Дан је био врућ. Ни дашка ветра. Ознојило ми се говно у дупету. Изгиљах мало у центар мардеља да ошацујем ситуацију.

Раја шпарта ко ошамућена. Све живо фура на Аду Циганлију да покваси гаће. Улицама шишају сокоћила и басови. Упржила звезда. Бегиш прекрила џуба и базд мунђосане чорбе.

Једва сам дисао, ко риба на сувом.

ДИГНЕМ КОТВУ

Вртим се у гајби ко на федерима. Жуљим дан, давежирам се, не жикам шта да мутим. Зврцнем пајтосима, нигде никог. Ко да су одмаглили у Тунгузију.

Онда ми дуне да штурнем у бискиш. Дошетало ми у уво да гаје шлагер филмове. Амери су у томе цареви. Потезу пуце и кокају. Макљажа, цмекање и рокање. Уживанција.

Набацим перје и дигнем котву.

КУЛИРАЊЕ

У бискишу раје ко око. Игра Роберт де Ниро. Фрајер и по. Сви га готиве а нарочито рибе. Кажу да је он глафор, апаурин за њих. То можеш одмах да овериш. А уме и да среди лоше типове. Хендлује их док си реко бритва. Волим да га ђаним.

Апнем место у средњем реду. Завалим се у дупетрон. Раширим штуле и извадим кокице из бунара. Спреман за кулирање.

МИЈА ШТУКА

Цоцали смо код „Маже“ и растезали жваку кад одједном појави се Мија Штука. Ударио гланц, намонтирао се ко за спојку: мондиш перје, крпа с палачинком, стерео ципелишке.

Знали смо да готиви лепо да се пицне и да вија згодне рибе, али ово је било за пун курац! Фрасирали смо се. Пре два месеца муркани су га ћоркирали због неке паљевине. Дероња му одаламио годину дана буваре, а он, ево, већ данас ландра и таксира окол.

НИЈЕ СЕ ГЛАСНУО

Мунгос се попео уз степенице до своје гајбе. На бомбака учини му се да има неког унутра. Из гајбе се чула мјуза, сентиш.

Полако је одбаштао оквир и ждракнуо. Тијана је киснула на шлофињаку. На себи је имала плаве цинсерице и јелењак.

Очи су му отишле у чвор. Није волео овакве провале.

- Морала сам да долепшам – певнула је Тијана смешећи се. – Узортирала сам се, дуго се ниси гласнуо.

ПОЦЕВЕЉАСМО СЕ

Поцевељасмо се. Исфурао сам бесан из њене гајбе. Шеваљка је одвојила табане за мном низ ходник. Пала је у дефект и уцвикала. Скембала ме је за шапу покушавајући да ме заустави.

- Шта је с тобом? Какве су то форе? Зашто си толико надрндан? Не бежи!

Истргао сам шапу из њене гепавице не уштопавши се и ногирао је.

У БИОСКОПУ

Филм само што је почео да се одмотава. У биоскопу, до мене седе неки шалабајзер. Пуна кофа гована. Задриго, масан ко шест банки у ситнини. Тиквара му огромна са штрокавом улепљеном чупом. Менза му се превалила преко пантишки. Кад је скинуо кожњак из кузмана и кошуље исфуља одвратан базд. Мирис шорке и неопраног тела. Умало не ударих у риг.

Шта сам могао. Покупих се и откинух флеку десет редова даље.

У ПОЗОРИШТУ

Не третирам позориште. Глумци се много цекирају и чепе. Све ми се чини исфолирано. Више волим бискиш. Тамо има шта да ждракнеш. Али, Сања гине за позориштем. Морао сам да је шлепујем.

Седимо у Народном, код „Коња“. Не сећам се више на шта смо бацали фарове. Око нас упицањена раја. Лаћо перје, нова амбалалжа, господа. Сви ставили очи на дршке. Зијају у позорницу. Мртва тишина. Можеш да чујеш муву кад прдне.

Одједном нешто ми дошета у уво. Знаш, онај подмукли звук загушљивца. Неко од господа пустио шејтана, офарбао ваздух. Закандиса, богте, ко у кењари. Наклопао се изгледа кулов пребранца. Морадох да зачепим сурлу. Умало не отпевах риголето. Преседе ми цело вече.

НЕЋЕ ГРОМ У КОПРИВЕ

– Бринем се за тебе – певнух Мији Штуки. – А жикаш ли зашто? Сад ћу да ти испљунем. Ти стварно не капираш да треба да се штекујеш од оне змије. Није она за тебе. Добро је парче, али је велика гадура. Воли лову више од свега. Знаш ли колико је људи пукло због ње? За једног кажу да га је оладила, скењала га начисто, само да му очешља шушке.

- Ма не бригај! – аблендова Мија. – Нема фрке. Неће гром у коприве.

ПОБЕСНЕО САМ

Седели смо у пљугари и дизали ватру. Ситуација је била све безвезнија. Када ми је Бата Кенгур испљунуо то о Сањи побеснео сам. Скочио сам и скембао га за гушу.

- Лажеш! – дрекнуо сам и још јаче му зашрафио крагну. Изгубио је дах, исколачио фарове. Фаца му је помодрела. Бале су му потекле из баљоза. Почео је да се гуши. Да није Мунгос стартовао и раздвојио нас, сасвим бих га оладио.

МАКСИМАЛНО НАМ ЈЕ ИШАО НА ГАНГЛИЈЕ

Размењивали смо жваку у „Москви“ око неког важног дила. Требао нам је мир да се хендлујемо и избургијамо шта и како да копамо.

Тип за суседним столом био је под гасом и надркан. Без везе је почео да диже цеву и да нам добацује нека срања. Зевао је ко промукла мачка, кењао гурабије и аветао. Максимално нам је ишао на ганглије.

На Мунгосов миг устанем, прифурам се каракушљивку, мазнем га за шапу, покупим са дупетрона и поведем према излазу. Фаца ми је била кисела и надрндана, фарови су севали.

Тип је напунио гаће.

Крај врата га ногирам и наредим да ухвати тутањ или ће да попије мару.

НАШ ЈЕ ЗЕЗ

Јова Локва забрљао је ствар до даске. Скурцао нам је добру шему за коју смо се дуго шлеповали.

- У ком си гасу? Зашто си засро ствар? – шизио је Мунгос.
– Зујиш около и тркељаш шта ћемо да мутимо.

- Нисам ништа офирао – вадио се Јова. Био је уцвикан.
Ушорао се од зорта и продавао дивча жваке.

Наш је зез. Нисмо се чували пролећног сунца и мамурног курца. Кад се Локва нашљема, забетонира и убије ко вашка, изгуби главу и не зна шта кења.

НЕ КЊАВАМ ДОБРО

У фрци сам. Не књавам добро. Козим се по целу ноћ.
Никако да стигнем у вечна ловишта.

Ујутро се накривописдим, мутан и безвољан ко да сам
курцу сломио ребра.

Форта ме стотину брига. Од шљаке до политике и риба.

Живцирам се. Гризем муда. Телка и новине иду ми на
ганглије. Не могу више да одвајам око на ове страначке сероње
и њихова препуцавања. Раја нема шта да њупа а они само дижу
ватру, боваре и продају фолове. Цинцулирају ти свашта.
Штелују и фарбају. Обећавају брда и долине док се не дочепају
власти, а онда ждракају само како да подмире своју фанфуљу.

ШЕЋЕРНА БОЛЕСТ

Нагазио сам је на ћаги у студењаку. Танцовали смо и одвајали жваку. После сам је таксирао до гајбе. Становала је у Јовановој близу Калиша.

Признајем, сасвим сам откачио. Непрестано знојим вијуге због те клинке. Једва чекам кад ћу поново да је зракнем.

Постао сам живчан. Осећам се ко певац у цегеру. Лоше књавам.

Кад сам јутрос устао из гнезда укапирам да сам добио шећерну болест.

ХОРМОНИ

Јутрос сам дигао сидро на леву ногу. Фалична ми менза.
Пуца ми тиквара. Ништа ми не полази за шапом. Нервозан сам
и сморен ко тесне гаће. Не знам шта да шљакам.

Набацим перје и исфурам из гајбе. Ухватим транцу и
опалим кеш до бас-штајге. А онда пешака на Саву. Уштекам
буљу на песак и кужирам реку. Трепћем ко сојка на југовину.
Мисли ми глуваре. Контам које је боје ветар. Вода протиче. То
ми смири хормоне.

МРСОМУД

Знаш ли шта требаш да урадиш? – испљунух у фацу том идиоту. – Требало би одмах да се укокаш. Ти си говно од човека. Мамлаз. Безвезњак. Оперисан од мозга. Прављен на дупе па претакан. Ништа, бре, не умеш да урадиш како треба. Све смандрљаш и забалабућкаш ко да имаш две леве ноге. Стално пишаш уз ветар. Идеш на ганглије не само мени већ и другима. Људи ухвате тутањ чим те зракну. Токсичан си ко трипер. Мрсомуд. Кењаш ко мутав у телефон. Пуши ти се памет из ушију. Човек се смрзне док развлачиш жваку. Бенавиш свашта. Из твоје помијаре само прдарлуци излећу. Не знам зашто сам те толико варио.

ВИДЕХ ДА САМ ГРБАВ

Данас сам испао прави кретен, ошамарен по мозгу.
Збрљекнуто сам се понео према Сањи.

Од јутра ко попишан. Све ме је цимало, ишло ми на живце. Најео сам се феферона без већег разлога и почео да дижем ватру. Свашта сам испљунуо.

Сања ме је зблануто и немо гледала. У очима сам јој уђанио зорт и сузе. Онда је села на шлофињак, зарила главу у шапе и заплакала. Ронцала је ко да си јој нагазио на жуљ. Грозоморно. Офингери су јој се грчили и тресли.

Ту ми је пукла тиквара. Видех да сам грбав. Прифурах се и помиловах је по чонти.

МОЋНА РИБА

Џоњам у кеби-сачекуши код биоскопа „Јадран“.

Клинка је долепршала из Кнез Мишове. Имала је на себи шлагер амбалажу која је истицала њену фасаду и штек намештај.

Поветарац јој је мрсио гриву која се просула преко офингера и леђа све до мензе. Ходалке су јој биле виђене и хитре. На меденој фаци – осмех.

- Ово је моћна риба, боли глава – певнух у себи и догох сидро да је што пре уштопам.

ЗАТЕЛЕБАН

Издишем ових дана нападљен ко формула један. Поверих се Мунгосу, старом пајтосу.

- Чуј! – зузнух – Да ли си икада упецао рибу која би могла да те пресалдуми и хендлује ти живот?

- Нагазио сам две-три које су то копале, ишле су кашиком на багер, и као што можеш да овериш, није им упалило – нацери се он.

- Ма кужи, код мене је ствар озбиљна, гутам кефу, затрескао сам се.

- Опа бато! – испљуну Мунгос – Па то није ништа ново, откако те знам ти си стално зателебан.

БОЛИ ГА БУЉАНФЕР

Бесан сам ко глиста и резилим себе што сам о тој ствари изменио жваку с Мунгосом. Који сам ја фрајер! Сисао сам ћошак од стола. Безвезњак.

Питам га ко најфренда, ортаци смо, а он ме пржи и у брк ми се смеје. Ја „стално зателебан“! Испао сам њокац.

Тај мој пајтос хладан је ко змија. Да се смрзнеш. Не шљиви никога. Ћанише само себе и своју шљаку. Боли га буљанфер за друге.

КЕВАЦ

Спустило се вече. Исфурах из гајбе под пуним гасом, у фазону. Један готивац, кога сам нагазио на улици, на фињака ми одсвира химну. Нисам био у штосу. Ознојих вијуге да ме није можда заменио с неким.

Одвојисмо жваку. Био је то кевац из нафталина, господин, видело се одмах, стара, предратна школа.

- Ако вам није фрка – зузну он – можемо одфурати до мене и цугнути коју чашицу. Гајба ми је ту, близу.

То ми је одиграло. Кевац ми се допао. Од њега су се могли покупити стари добри штосови. Није био кењач већ фаца, проваљивао је јаке буве.

СУТЛИЈА

Зграбих је и почех страсно да јој штуцам кљове. Изгризао сам јој лабрње. Добро се успалила. Погладих је по фанфуљи, а онда јој завукох шапу под сукњу. Није имала гаћеронце. Ћапих је за чавку.

Мишко ми се страобално дигао. Цепео је пантосе. Раскопчам шлиц и избунарим га. За трен ока она саже тиквару и стави га у кљун. Дудлала га је ко гладно живинче. Сврших јој у помијари.

- Господе! – рече загрцнувши се и пљујући сутлију – Ово до сада нисам штрикала.

КАКО ТО МОЖЕШ ДА ГУТАШ ?

Јелена је одједном почела страшно да кокошари Сању.

Сања ју је убацивала у штранглице. Никако јој није одигравала. Хтела је да зна која нам је крвна група, шта сам уђанисао у њој? Како варим њено чепљење и дивље фолове, да ли ме то коље?

Јелени је мали милион жвака дошетало у уво о Сањи. Упознале су се и нешто јој у њеној шеми и чешљању језика није пасовало.

- Сања је шлагер риба – кевну Јелена – има лепу фацу а и вијуге, само је фејкерка и воли много да фарба и штелује поезију. Како то можеш да гуташ?

ЗМАЈЕВИТ ПИЦОПЕВАЦ

Киснули смо у пампуру. Неки пицопевац који је мало више цугнуо поче да изиграва трудног миша, да се дркуну и курчи како је змајевит.

Направих подругљив кез. Био је сличан змају ко јаје говнету.

- Сад ћеш да видиш – испљуну он, зграби ме за шапу и стегну је ко менгелама. Заболе ме до чуке. Учини ми се да крцнуше коске. Шапа ми се удрви и паралиса. Покушах да је избунарим. Он олади капислу и попусти стисак.

- Ћанишеш ли?! – кевну церећи се и ждракајући ме право у жмигавце. – Јапанска фора, могао сам лако да ти сломим шапу.

ШУШ-МЕТАК

- Чуј! – рече Мунгос озбиљне фаце ко кувана нога. – Склони Сању из оне рупе.

- Које рупе? – зузнух ошошољен, а онда се сетих да мисли на дорћолски кафић где се Сања недавно лотирала као медицинска сестра.

- Знаш ти добро које рупе – цепну Мунгос. – Склони је што пре из тог пампур-бара док није касно. Дошетао ми у уво шуш-метак. Ја сам ти пајтос. Знаш шта певам.

КО БЕБА ЗВЕЧКУ

Зоран Сом стравносно ми је зујао на живце. Нисам могао да варим његову фацу. Напумпан ко да је прогутао удицу без глисте, а пилећи мозак.

Смишљао сам мицу како да га сјебем. Кад би се сударили гладио сам га, играо аргентински танго. Док је чешљао језик одвајао сам уши за његову трулу причу, дуподерину.

Кењао је бургије, тупеж-жваке за обичне лудаке. Повлађивао сам му, глумио, ладио му јаја и палио га да је у праву. Надуо би се ко свињско пуле контајући да је цар.

Смејао сам се у себи и чекао тренутак кад ћу да га згазим ко беба звечку.

РАЧУН

Увече је зврцнула Марина. Лепили смо жваку пола сата. Дрндала је о свему и свачему. Контао сам да никад неће откачити слушку.

Између осталог била је узортирана и због оног рачуна који синоћ у „Хаџи“ нисам могао да ригнем. Био је заиста велики ко кључ од луднице. Морао сам да се огребем. Срећом, нашао се ту један пајтос који ми је одвојио нешто прљавог веша.

- Нисам знала – рече она – да су у „Хаџи“ ударили такав бетон. Лупају по ушима ко да си у париском „Рицу“. Да ли ћеш моћи да изађеш из буле?

- Нема фрке! – одвратих – Све је опегљано. Други пут ћу напунити барку ловом а не онако да чабрирам.

ВРУЋА РОБА

Упознали смо се без везе на аеродрому. Чекао је ортака који је требало да дофура из Подгорице.

Позвао ме на цирку. Седели смо у пампуру и дуго размењивали жваку.

Фрајер се облизивао ко мачка на цигерицу и страобално пувакао. Био је пун лове. Ваљао је курве из Румуније.

- Та шљака – испљуну он – није нимало чупава – само канеш шушке цариницима и мурканима и врућа роба преко мућка-транса прозуји ко подмазана.

КАД СЕ НАФАТИРАШ

Мунгос је уђанисао да ми је фрка и позвао ме на испашу. Њупали смо у „Касини“. Манца није била бог зна шта, али ми је ипак било готивно. Од синоћ нисам ништа ставио у кљун.

Пожалих му се да сам остао без лове.

- Тотално сам шворциран – испљунух – не знам шта да мутим.

Мунгос ћутке завуче шапу у шкуту и избунари шљајпик пун лове ко брод.

- Колико ти треба?

- Делни колико можеш – кевнух радосно.

Он одвоји повећи штос црвених вајферта и фурну ми у гепавицу. Онда ме клепа шапом по офингеру и певну:

- Вратићеш ми кад се нафатираш.

КОСКА

- Баш си прћакнут – кевну Мунгос – из ког си ти цртаћа?
Кењаш да можеш ту ствар да утркељаш а ја контам да још ниси спреман. Добро те ђанишем. Видра си. Имаш вијуге, златне дрпалице али ова је мућка чупава и пуна квака. За ту шему треба нам печен шатровац, намазан свим бојама. Ти мораш још да давиш гугутке и држиш дијету.

Шта сам могао да бекнем сем да се нацерим. Ето, добар пајтос а језик му није у чвору. Или се можда, заиста, узортирао да ми не ували коску.

ДРМНИ ЛОВУ И УХВАТИ МАГЛУ

Влада Зоња је фаца од фрајера. Није био свилен. Могао је да шљака све. Ништа га није зортирало. Шмекер. Лако би човека исфолирао и провозао на рингешпилу. Знао је да ували дивча жваку, да ћорне, да штелује.

Готивио је добро да манца и књава. Са рибама није било фрке. Гинуле су за њим и он их је мењао ко штрокаве знојке.

Волео је да баца пламен и оплеви овцу док си реко пиксла. За то је био краљ Милан.

Увек је желео на брзака да пођони вашке.

„Дрмни лову и ухвати маглу“ било је његово гесло.

НИЈЕ СВЕ У ЛОВИ

Зазврнда ми блаблафон. Окренуо ми жицу ћале из
Ћуприје. Одавно нисмо одвајали жваку. Стално сам у шеми, у
фрци, прегорео ми акумулатор па не стигнем да га вабнем.

Пита како сам. Како здравље? Како шљака? Да ли је све
под конац? Да нисам у некој були.

Спустим му дурбин. Певнем да сам добро, да сам у
фртутми па не стигнем да се гласнем. Кад ствари мало
хендлујем, одвојићу који дан да скокнем до њега да се
оњушимо.

- Олади мало синко, смири лопту – каже старац – Кратак
је живот. Није све у лови.

У ТРИПУ

Свратим до Весне. То ми је стара пајташица. Одавно се нисмо зракнули. Од Мунгоса сам чуо да је у гадном чабру.

Ошашољила се кад ме је уђанисала и није јој било право.

Гајба у пичвајзу. Разбуцане ствари. Права рупа. Она уфитиљила, бледа са сузним жмигавцима. Чупа јој оседела. Да сам је нагазио на улици не бих провалио ко је.

Ходуље су је једва држале. Зицнусмо на нераспремљен шлофињак.

- Јеси ли се фиксовала данас? – испљунух без пардона.

Весна склопи фарове, спусти ћонту и поче да крши шапе.

- Морала сам – одговори. – Не знам шта да радим. Више не могу без допа. Страшно сам се навукла. Копала сам да се скинем, али не вреди. Пошизим без јегуље. Потпуно одлепим. Укуцавам се сваки дан. Стално сам у трипу. Продала бих и рођену кеву за мало праха.

АЕРОДРОМ ЗА КОМАРЦЕ

Жали ми се Зоран Мољац. Рибе га ескивирају. Не готиве, каже, босоглаве фрајере са кабрио фризуром. А био је некад страшан мачор. Набилдован, кракош. Имао је густу гриву. Рано је почела да га напушта. Сад је деколтиран. Сија му чонта ко пун месец. На њој две длаке у три реда. Прави аеродром за комарце.

- Морам – испљуну Мољац – да поткровим главу периком. Рибе се клибере кад им се набацујем. Не могу више овако да пишам уз ветар.

ПОЗАДИНЦИ

Не готивим гузере. Шитични су. Има нешто баздљиво у њима, у њиховој фаци. Ужагре жмигавцима и постану навалентни ко пацови кад намиришу буљу.

Не можеш, бре, да се промуваш мардељом а да не налетиш на позадинца. Намножило се топле браће ко скакаваца. Постали су и дрски. Ето, пре неки дан у Скаци прифура ми се један млађи каракушљивко. Врцка фанфуљом, а кужим и лабрње накарминисао ко мајмунско дупе. Хтео би, певну, да се упознамо, да разменимо жваку. Док говори не гледа ме у фацу већ у шлиц од пантишки.

Уђанисах одмах у чему је ствар. Испичкарах га и ударих му ногу.